

Publicerad 2012-08-20 03:21 av Bizon

Ett vet vi i alla fall - eller är det två?

Ett vet vi i alla fall - dvs de "vi" som vågar se hur verkligheten ser ut.

En helt annan sak är det att uppleva denna mångfasetterade verklighet som en direkt medagerande, om det så bara är som president eller som en kvinna som funnit för gott att sova hos korna i ladugården.

För vissa är det självklart att ha sin jakthund instängd i en minimal omockad hundgård då hunden inte ska användas till jakt - för andra är det lika självklart att ha hunden hos sej under täcket i sängen - åter andra gör allt för sina barn så till den milda grad att barnen aldrig kommer ur sitt föräldraberoende.

Det finns även de som försvarar tanken på ett överhuvud - en despot", en person med förståndet i behåll som utan inblandning får styra ett land efter eget huvud då landets folk knappast kan anses lämpat att blanda sej i så stora ting - sedan finns det de som anser att alla ska vara med på tåget och bidra med sin lilla bit till helheten - men vem har rätt och vem har fel?

Det är inte lätt att döma - det jag däremot kan se är att så gott som samtliga mänskliga sammanhang är i denna vår tid så ända ner i grunden störda av allsköns mänskligt manipulerande att allt är helt rubbat. Dessvärre förefaller någon sorts återgång till något mer naturligt inte på något vis möjligt.

"Vi" måste nog bara inse att detta dårhus vi "mänskligheten" har skapat åt sej inte är annat än vår natur då det mesta som sker i världen med mänsklig inblandning förefaller vara resultatet av en hopar lallande dårar på gränsen till genialitet, men ytterst sällan - för att inte säga "aldrig" överskridande denna gräns.

Så vd då göra för att åtminstone klottra något med mening i?

Kanske några insikter är nödvändiga innan något alls kan uppfattas som meningsfullt.

Ser vi oss omkring utan skyddsglasögon är det svårt att inte tvingas konstatera att världen - jorden, moderkakan våra navelsträngar ännu inte släppt är räddningslöst prigsiven de varelser som bebor dess yta och dess djup.

Men Jorden går inte under för att människan suger dess blod - nej människan är bara en patetisk liten igel som framskapats ur jordens tunna livsvävs övermodiga överdåd i ansvarslös kreativ yra - där vi som individer förvisso kan se och känna mer eller mindre empatiskt i det lilla, men där vi har föga övergripande inverkan på galenskapen i det stora.

- snarare agerar vi som infekterade hjärnors nervceller som drabbats av demens och Alzheimer eller extrem hypokondri - vi smittar andra med våra tankar, optimism, pessimism, idéer, farhågor, tro, vanföreställningar och andra föreställningar - vilket har pågått sedan tidens början,

Den obalans som uppstått mellan den tärande vegetanismen som i dag är mänsklighetens signum har sitt ursprung i de första erövringarna av andra arters livsrum - i.o.m. att vi som art lämnade det symbiosa

livsloppet i balans med allt levande - men troligen var dock redan då galenskapen en del av vår natur.

Somliga menar att galenskapen är en följd av att människan lämnat kärlekens väg, och det låter ju rimligt med tanke på vilka totalt empatilösa dödsmaskiner människan numera härskar över.

Medan andra hävdar att galenskapen redan måste ha varit ett faktum för att kunna lämna kärlekens väg - om nu den någonsin funnits.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bizon med Poeter.se id #3078 innehar upphovsrätten